

Arrest

nr. 202 049 van 3 april 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 februari 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 27 juni 2017 door de politie van Antwerpen gearresteerd onder de naam van B.H.S. met Algerijnse nationaliteit en in hechtenis genomen wegens druggerelateerde feiten. Op 9 november 2017 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen voor een inbreuk op de drugswetgeving.

1.2. Op 20 december 2017 werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Verzoeker werd overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas.

1.3. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen in februari 2016 België is binnengekomen, diende op 22 januari 2018 een asielaanvraag in. Op 22 januari 2018 werd de beslissing genomen tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

1.4. Op 16 februari 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker op 26 februari 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 22/01/2018
Overdracht CGVS: 01/02/2018*

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 52/2, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen.

U werd op 13 februari 2018 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), van 10u tot 11u05, bijgestaan door een tolk die het Berbers machtig is, en in aanwezigheid van uw raadsheer Mter. Heereman loco Mter. Loobuyck.

A. Feitenrelaas

U, B.W., van Marokkaanse nationaliteit, verklaart afkomstig te zijn uit Al-Hoceima, in de Rif. U bent een soennitisch moslim en Berber.

U zou sinds 2011 regelmatig hebben deelgenomen aan manifestaties en demonstraties tegen de regering, omdat zij de Rif en haar bewoners in de steek laat. In totaal schat u aan een 80-tal betogingen te hebben deelgenomen. U vreesde vroeg of laat door de lokale autoriteiten te worden opgepakt en besloot u in januari 2016 Marokko te ontvluchten. Via Spanje, waar u eerst enkele weken bij uw ooms in Barcelona verbleef, kwam u in februari 2016 aan in België.

Uw oudere broer, W., zou eveneens heel actief zijn geweest in dit protest en werd na uw vertrek, nl. medio 2017, op de vooravond van het begin van de ‘Ramadan’, opgepakt door de Marokkaanse politie. Hij werd meegenomen naar het politiecommissariaat, werd er geslagen en kreeg uiteindelijk een celstraf van anderhalf jaar opgelegd. Na 7 maanden, begin januari 2018, kwam hij vervroegd vrij. Intussen blijft hij actief in de Rifprotesten en komt de Marokkaanse politie bij jullie thuis regelmatig naar u en uw broer informeren. Uw broer verblijft niet langer thuis. Uw vader werd onder druk gezet om een attest te ondertekenen waarin hij zich ertoe zou verbinden de verantwoordelijkheid op te nemen voor zijn zonen mochten zij nog actief zijn in de betogingen. Hij heeft dit steeds geweigerd.

Op 27 juni 2017 werd u opgepakt door de politie van Antwerpen en in hechtenis genomen wegens drugsgerelateerde feiten. De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 9 november 2017 tot een celstraf van 18 maanden wegens ‘drughandel in vereniging’.

Op 4 januari 2018 werd een eerste repatriëring gepland. Omdat u zich hiertegen verzette, kon deze niet doorgaan. Een nieuwe poging tot repatriëring werd voorzien op 25 januari jl. maar kon evenmin doorgaan omdat u zich op 22 januari jl. vluchteling verklaarde. U vreest bij terugkeer naar Marokko onmiddellijk te worden gearresteerd. Alleen al omdat jullie op een 100m van de leider van protesten, nl. Z., wonen, worden jullie in de gaten gehouden. Bovendien uit u ook wel eens kritiek op de Marokkaanse overheid via Facebook.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) u noch het vluchtelingenstatuut noch de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig art. 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet kan toekennen. Dit om volgende redenen.

Alhoewel u verklaart op de vlucht te zijn voor de Marokkaanse overheid omwille van uw veelvuldige deelname aan protesten in de Rif, kan u het CGVS er niet van overtuigen dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren.

U verklaart sinds 2011 tot uw vertrek uit Marokko in 2016 quasi onafgebroken aan manifestaties en protesten te hebben deelgenomen. U spreekt maar liefst over een 80-tal protesten en over het feit dat

de politie u kende en uw gezicht overal tegenkwam (zie gehoorverslag CGVS, pp. 6-7). Het is dan wel heel opmerkelijk dat u maar liefst vijf jaar lang met rust werd gelaten door de politie en dat u al die tijd aan demonstraties en manifestaties kon deelnemen zonder ook maar één keer te worden geïnterpelleerd en/of te worden ondervraagd en/of op een ander wijze te worden verontrust. Mocht u werkelijk worden gezocht door uw overheid had deze wel alle gelegenheid gehad om u op te pakken en vast te zetten. Iets wat nooit is gebeurd. Integendeel, op geen enkel moment kwam u in de problemen. U verliet uw land zonder dat u ooit op een negatieve manier in aanraking bent gekomen met de Marokkaanse politiediensten.

Dat u actueel zegt dat de situatie in Al-Hoceima nog is verslechterd en u nu vast en zeker, in geval van een terugkeer naar Marokko, op de luchthaven zal worden opgepakt, is een loutere assumptie van uwentwege en maakt u evenmin aannemelijk (CGVS, p. 9). U overigens gevraagd of u dan staat geseind en/of er een arrestatiebevel en/of officiële aanklacht tegen u werd uitgevaardigd, moet u het antwoord schuldig blijven en zegt u dat dit misschien het geval is maar dat u het niet weet (CGVS, p. 7 en p. 9). Dat u zo slecht op de hoogte bent van uw eigen actuele situatie in Marokko, spreekt boekdelen. Alleszins kan hieruit geen vervolging worden geconcludeerd.

Ook het gegeven dat uw broer W. volgens uw verklaringen werd opgepakt en 7 maanden cel heeft moeten doorstaan, wijzig niets aan bovenstaande appreciatie van het CGVS (CGVS, p.6). Immers, u legt geen enkel begin van bewijs neer betreffende de problemen van uw broer. U spreekt nochtans over een proces en een veroordeling maar kan hier geen enkel begin van bewijs van neerleggen. U zelf geeft aan dat u die documenten moeilijk aan de overheid kan gaan vragen (CGVS, p. 10). Nochtans mag in alle redelijkheid worden aangenomen dat uw broer over de nodige stukken zou beschikken en aan u zou kunnen overmaken. Eveneens opmerkelijk is het gegeven dat, niettegenstaande u aangeeft dat de situatie in de Rif alleen maar is verslechterd en dat uw broer vervroegd werd vrijgelaten, hij onmiddellijk en veelvuldig terug aan manifestaties zou hebben deelgenomen (CGVS, pp. 7-8). Een dergelijk gedrag valt moeilijk in overeenstemming te brengen met de vervolging die hij, volgens u, eerder zou hebben meegemaakt. De politie zou volgens u terug naar hem op zoek zijn, maar zou hem niet vinden omdat hij niet meer thuis verblijft. U de vraag gesteld waar uw broer dan momenteel verblijft moet u het antwoord andermaal schuldig blijven en stelt u 'hier en daar', zonder dit verder te kunnen concretiseren (CGVS, p. 8). Dit is een antwoord dat wel zeer vaag is en waaruit geenszins blijkt dat u begaan bent met de situatie van uw broer en op de hoogte tracht te blijven van wat er in jullie familie gaande is. Aangezien u uw eigen lot rechtstreeks in verband brengt met wat uw broer heeft doorstaan en mogelijks nog steeds ondergaat, kan logischerwijs verondersteld worden dat u toch op de hoogte bent van de actuele situatie van uw broer. Uw gebrek aan informatie in deze maakt dat ernstige vragen kunnen worden gesteld bij de oprechtheid van uw verklaringen.

Bovendien spreekt u zich op dit vlak ook tegen. Daar waar u eerst liet uitschijnen dat de politie regelmatig bij jullie thuis langs komt om te informeren naar de verblijfplaats van W., stelt u even later dat ze niet alleen naar W. maar ook naar úw 'whereabouts' informeren (CGVS, p. 7 en pp. 9-10). Het heeft er alle schijn van dat u uw verklaringen snel heeft aangepast zonder dat deze zijn gestoeld op de waarheid.

In dezelfde context moet toch ook worden opgemerkt dat u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (waarvan verslag in de vragenlijst van het CGVS, dd. 29 januari 2018, vragen 1 tot en met 5) op géén enkel moment gewag maakte van het gegeven dat de Marokkaanse politie recentelijk een 15-tal keer bij jullie thuis naar u en W. zou zijn komen informeren (CGVS, pp. 9-10). Evenmin vermeldde u dat uw vader al die tijd onder druk werd gezet om een specifiek document te ondertekenen, waardoor hij de verantwoordelijkheid zou opnemen voor het gedrag van zijn zonen (CGVS, p. 8). Dat u deze elementen - die toch heel relevant zijn in het kader van uw vluchtrelaas - niet eerder vermeldde doet in zeker mate twijfelen aan de oprechtheid van uw verklaringen ter zake.

Verder is het wel heel opvallend dat u, ondanks uw gevreesde problemen met de Marokkaanse overheid, in februari 2014 te Al-Hoceima een paspoort kon verkrijgen (CGVS, p. 5 en administratief dossier DVZ). U de vraag gesteld of u problemen kende om een paspoort te bekommen antwoordde u dat dit niet het geval was en dat alles vlot verliep (CGVS, p. 5). Dat u er aldus geen graten in zag om, überhaupt in een periode dat u zegt zeer actief te zijn geweest in de Rif-protesten, u vrijwillig tot de autoriteiten van Al-Hoceima te wenden voor het bekomen van een internationaal paspoort dat u zou toelaten langs legale weg het land te verlaten, wijst geenszins op een vrees voor vervolging in uw hoofde. Dat u van uw overheid vervolgens ook zonder enige bezwaren een legaal paspoort kreeg uitgereikt, wijst evenmin op het feit dat deze u zou viseren met het oog op vervolging.

Evenzeer moet worden gewezen op het de vaststelling dat u pas twee jaar na aankomst in België een asielaanvraag indiende en dit nadat u was opgepakt, veroordeeld, gedetineerd en er twee opeenvolgende repatriëringen werden gepland (zie informatie DVZ-dossier). Dit gedrag staat haaks op uw voorgehouden vrees voor vervolging. U heeft ook geen enkele aanvaardbare uitleg voor deze wel zeer laattijdige asielaanvraag. U geeft aan dat u bij aankomst in België werk had gevonden (in de bouw) en dat dit voor u voldoende was. U had bovendien nog geen beslissing genomen voor uzelf of u al dan niet asiel wou aanvragen. Toen u uiteindelijk medio 2017 werd opgepakt zou uw toenmalige advocaat u hebben geadviseerd pas asiel aan te vragen wanneer u in vrijheid zou worden gesteld (CGVS, p. 9). Aldus, zo stelt u, kon u niets ondernemen omdat u dan toch - totaal onterecht - zou zijn veroordeeld. Op de vraag waarom u dan niet terstond asiel aanvroeg op het moment dat er een eerste verwijderingsmaatregel werd gepland, antwoordde u laconiek dat u dit onmiddellijk na de geplande (maar nadien geannuleerde) repatriëring van 4 januari 2018 heeft gedaan (CGVS, p. 9). Nochtans wachtte u op dat moment nog meer dan twee weken, nl. tot 22 januari jl. alvorens een asielaanvraag in te dienen. Op deze vaststelling repliceerde u dan weer dat u even uw gedachten op een rijtje moest zetten en voor u zelf een beslissing moest nemen (CGVS, p. 9). Hoe dan ook, uw gedrag getuigt van een manifest gebrek aan vrees en lijkt er eerder op te wijzen dat u met deze asielaanvraag louter aan een repatriëring wou ontsnappen dan dat deze was ingegeven door een oprechte vrees voor vervolging.

Volledigheidshalve wenst het CGVS ook aan te stippen dat u tijdens uw verblijf in België en op het ogenblik van uw arrestatie hier gebruik maakte van een valse identiteit. U verklaarde aanvankelijk dat u van Algerijnse nationaliteit was, en als B. H. S., geboren te Oran op 1 juli 1991 (CGVS, pp. 5-6 en administratief verslag vreemdelingencontrole, politie Antwerpen, 27 juli 2017). U zou die valse identiteit hebben aangenomen om een verwijdering naar Marokko te verhinderen. Deze uitleg kan evenmin overtuigen en wijst er nogmaals op dat u vanuit opportunistische overwegingen valse verklaringen wenst af te leggen ten aanzien van de Belgische (asiel)instanties. Dit alles brengt uw geloofwaardigheid verder in het gedrang.

Rekening houdende met alle bovenstaande opmerkingen heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat u bij een terugkeer naar Marokko zal worden gevisieerd met het oog op een persoonsgerichte en daadwerkelijke vervolging omwille van deelname aan protesten en kritiek op de Marokkaanse overheid.

Tot slot, u legt geen stukken neer ter staving van uw identiteit, reisweg of aangebrachte vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Na een korte theoretische uiteenzetting licht hij toe als volgt:

“II.1.3. Verwerende partij stelt het eerstens vreemd te vinden dat verzoekende partij die ruim 5 jaar protesteerde tegen de overheid, altijd met rust gelaten werd door de politie.

Verzoekende partij was altijd alert en op haar hoede. Zij beseft dat zij veel geluk heeft gehad niet te zijn opgepakt omwille van haar deelname aan de protesten en demonstraties. Verwerende partij kan dit opmerkelijk vinden, maar verzoekende partij kan maar vertellen wat haar is overkomen.

Indien verzoekende partij thans teruggestuurd wordt naar Marokko, zal zij hoedanook opgepakt worden op de luchthaven. Zij vreest hetzelfde lot te ondergaan als haar broer. Hij werd immers opgepakt, mishandeld en veroordeeld omwille van zijn deelnames aan de manifestaties.

p. 6 CGVS

Haar broer leeft nu ondergedoken, waardoor verzoekende partij geen enkele contact meer met hem heeft en hem aldus ook geen bewijzen kan vragen van zijn opsluiting.

Zowel verzoekende partij als haar broer worden op heden gezocht door de politie. De politie ging verschillende keren langs bij het ouderlijk huis van verzoekende partij op zoek naar haar en haar broer.

Dat verzoekende partij dit niet vertelde tijdens het DVZ, komt omdat haar verzekerd werd dat zij op het CGVS gehoor over voldoende tijd zou beschikken om over al haar problemen in detail te vertellen en zij aangemaand werd om alles kort en bondig samen te vatten.

II.1.4. Tenslotte stelt verwerende partij het eveneens vreemd te vinden dat verzoekende partij zo lang gewacht heeft om een asielaanvraag in te dienen:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij heeft nooit eerder asiel aangevraagd omdat er geen imminent gevaar bestond voor haar in België, zij achtte zich hier veilig. Pas toen zij inderdaad dreigde gedwongen terug gestuurd te worden naar Marokko had zij geen andere keus dan om een asielaanvraag in te dienen gezien haar problemen in Marokko en het gevaar er onderworpen te worden aan onmenselijke en vernederende behandeling.

Al het voorgaande toont aan dat verzoekende partij weldegelijk van een reële vrees heeft voor haar leven in Marokko en dat verwerende partij haar dossier onzorgvuldig heeft behandeld.

Verzoekende partij wenst dan ook de bescherming van de Belgische autoriteiten, conform artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De negatieve beslissing van de verwerende partij is gebaseerd op het feit dat de verwerende partij geen geloof hecht aan de vrees van verzoekende partij. De verzoekende partij heeft wel degelijk een reële vrees voor haar leven.

Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen."

2.2. De Raad onderzoekt verzoekers verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn vluchtrelaas aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Verzoeker verklaart vervolging te vrezes door de Marokkaanse overheid omwille van zijn deelname aan meer dan 80 demonstraties en protesten in de Rif sinds 2011 tot zijn vertrek uit Marokko begin 2016. Deze vrees wordt echter op ernstige wijze ondermijnd doordat verzoeker, hoewel hij verklaarde gekend te zijn door de politie (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 6), gedurende deze periode op geen enkele moment op negatieve wijze in aanraking is gekomen met de Marokkaanse politiediensten (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 7). Verzoekers verweer dat hij "op zijn hoede" was en "veel geluk" had kan aan deze vaststelling geen afbreuk doen. De Raad is van oordeel dat hieruit blijkt dat verzoeker klaarblijkelijk niet geviseerd werd door de Marokkaanse autoriteiten omwille van zijn activiteiten.

Dit geldt zeker nu uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier en zijn verklaringen blijkt dat verzoeker zich in februari 2014, toen hij volgens zijn verklaringen actief was in de protesten en demonstraties in de Rif, vrijwillig tot de lokale autoriteiten heeft gewend voor het verkrijgen van een internationaal paspoort dat hem zou toelaten via een legale weg Marokko te verlaten. Verzoeker

verklaarde hierover tijdens het CGVS-interview dat hij hierbij geen problemen kende (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 5). Dat verzoeker zich vrijwillig zou wenden tot de Marokkaanse autoriteiten die hem volgens zijn verklaringen zouden vervolgen, alsook dat deze autoriteiten hem zonder enig bezwaar een internationaal paspoort uitreikten, wijst andermaal op het feit dat verzoeker niet werkelijk geviseerd werd door zijn overheid.

Verzoeker voert aan dat de situatie verslechterd zou zijn en hij bij zijn terugkeer naar Marokko op de luchthaven zal worden gearresteerd. De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat dit een louter vermoeden van verzoeker is. Verzoeker wist tijdens het CGVS-interview immers niet of hij gezocht werd door de autoriteiten, of hij geseind stond, of er een arrestatiebevel tegen hem werd uitgevaardigd (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 7 en 9) en kan dit ook nu niet verder toelichten in zijn verzoekschrift. Van verzoeker, die verklaart vervolging te vrezen van de Marokkaanse autoriteiten, kan echter worden verwacht dat hij op de hoogte is van dergelijke essentiële elementen die de kern inhouden van de door hem aangevoerde vrees voor vervolging. Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich te informeren ondergraven dan ook de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging.

Verzoeker verwijst andermaal naar het feit dat zijn broer gearresteerd en veroordeeld werd omwille van zijn deelname aan de demonstraties en protesten, maar gaat eraan voorbij dat de commissaris-generaal terecht oordeelde dat zijn verklaringen hierover ongeloofwaardig zijn. Verzoeker brengt immers geen enkel bewijs bij hieromtrent. Zijn verweer dat hij geen documenten kan vragen aan zijn broer omdat deze ondergedoken leeft betreft een loutere *post factum* verklaring, daar verzoeker tijdens het CGVS-interview, toen hem hiernaar gevraagd werd, louter antwoordde: *“Neen, ik heb niks. Ik kan het moeilijk aan de autoriteiten gaan vragen. Maar op mijn facebook staat alles over de situatie in al-Hoceima”* (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 10). Bovendien merkt de Raad op dat de rest van verzoekers familie ook nog in zijn dorp van herkomst verblijft, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij via hen aan documenten kon geraken.

Verzoeker betwist bovendien geenszins de overige pertinente en terechte motivering in de bestreden beslissing omtrent de geloofwaardigheid van de vervolging van zijn broer: *“Eveneens opmerkelijk is het gegeven dat, niettegenstaande u aangeeft dat de situatie in de Rif alleen maar is verslechterd en dat uw broer vervroegd werd vrijgelaten, hij onmiddellijk en veelvuldig terug aan manifestaties zou hebben deelgenomen (CGVS, pp. 7-8). Een dergelijk gedrag valt moeilijk in overeenstemming te brengen met de vervolging die hij, volgens u, eerder zou hebben meegemaakt. De politie zou volgens u terug naar hem op zoek zijn, maar zou hem niet vinden omdat hij niet meer thuis verblijft. U de vraag gesteld waar uw broer dan momenteel verblijft moet u het antwoord andermaal schuldig blijven en stelt u ‘hier en daar’, zonder dit verder te kunnen concretiseren (CGVS, p. 8). Dit is een antwoord dat wel zeer vaag is en waaruit geenszins blijkt dat u begaan bent met de situatie van uw broer en op de hoogte tracht te blijven van wat er in jullie familie gaande is. Aangezien u uw eigen lot rechtstreeks in verband brengt met wat uw broer heeft doorstaan en mogelijks nog steeds ondergaat, kan logischerwijs verondersteld worden dat u toch op de hoogte bent van de actuele situatie van uw broer. Uw gebrek aan informatie in deze maakt dat ernstige vragen kunnen worden gesteld bij de oprechtheid van uw verklaringen.*

Bovendien spreekt u zich op dit vlak ook tegen. Daar waar u eerst liet uitschijnen dat de politie regelmatig bij jullie thuis langs komt om te informeren naar de verblijfplaats van W., stelt u even later dat ze niet alleen naar W. maar ook naar úw ‘whereabouts’ informeren (CGVS, p. 7 en pp. 9-10). Het heeft er alle schijn van dat u uw verklaringen snel heeft aangepast zonder dat deze zijn gestoeld op de waarheid.”

Verzoeker liet bovendien na om bij aanvang van de asielprocedure te vermelden dat de politie ongeveer vijftien keer bij hem thuis is geweest op zoek naar hem en zijn broer, alsook dat zijn vader onder druk werd gezet om een document te tekenen waarbij hij de verantwoordelijkheid moest opnemen voor het gedrag van zijn zonen. Verzoeker voert aan dat hij tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd aangemaand om zijn asielrelaas kort en bondig samen te vatten. De Raad merkt echter op dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem verwacht wordt dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn vluchtmotieven te vermelden van bij aanvang van de asielprocedure. (CGVS-vragenlijst, stuk 7, p. 1-2). Bovendien werden verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Arabisch en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich

uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Dat verzoeker dergelijke kernelementen van zijn relaas niet vermelde ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

De Raad merkt tevens op dat verzoeker, die volgens zijn verklaringen sinds februari 2016 in België verblijft, zijn verzoek om internationale bescherming laattijdig heeft ingediend, namelijk op 22 januari 2018, nadat hij reeds werd gearresteerd, veroordeeld, gedetineerd en pas enkele dagen voor de tweede geplande repatriëringspoging. Verzoeker tracht deze vaststelling te verschonen door aan te voeren dat hij zich veilig voelde in België en er geen imminent gevaar bestond, tot op het moment dat hij dreigde te worden teruggestuurd naar Marokko. Dit verweer kan echter geenszins worden aanvaard, nu uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat er reeds een eerste verwijderingsmaatregel tegen verzoeker gepland was op 4 januari 2018, doch dat hij pas twee weken na deze geannuleerde repatriëring een verzoek om internationale bescherming indiende, op 22 januari 2018. Hoe dan ook merkt de Raad op dat van verzoeker, die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en om internationale bescherming verzoekt, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij zich zo snel mogelijk tot de autoriteiten van het onthaalland richt om zijn verzoek tot internationale bescherming in te dienen. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, ondergraaft zijn laattijdige verzoek om internationale bescherming dan ook de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging.

De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, terecht en vindt steun in het administratief dossier. Bij gebrek aan een dienstig verweer, wordt deze motivering integraal overgenomen door de Raad.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat er echter geen concrete elementen voorhanden zijn die wijzen op een dergelijk risico, nu er geen sprake is van een gewapend conflict.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. VAN CAMP